

ního soudu v Praze, jímž Kamila L. v D. sprostěna byla dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečiny dle § 20 č. 2b) a § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. a zrušiv rozsudek, odkázal věc témuž nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaná Kamila L., prodávající v říjnu 1917 modrotisk koupený u firmy A ve Vídni pražským firmám B a C, jakož Alfredu T. v Benešově, nevěděla, zač jí bude firma A modrotisk počítati, že usoudila podle zkušeností, nabytých v pražských obchodech, že bude firma počítati 1 m kretonu asi za 13 K a že, ježto jí byl účet od firmy A, znějící na 4 K 35 h a 4 K 85 h za 1 m doručen teprve po uskutečnění dalšího prodeje až v listopadu 1917, stanovila prodejní cenu na základě pražských informací na 13 K 60 h, vyhradivši si právo od prodeje ustoupiti, kdyby jí firma A počítala za metr více, než tento obnos, že nevěděla dále, že na modrotisk vůbec a cizozemský zvláště stanoveny jsou ceny maximální a že tudíž požadovala vyšší ceny z omylu, majíc za to, že jest oprávněna tyto ceny požadovati. V důsledku toho usoudil soud nalézací, že obžalovaná nepožadovala za kreton vědomě ceny zřejmě přemrštěné. Zнала-li obžalovaná ceny maximální, jest věcí vedlejší, poněvadž jí jako obchodnici náleželo vědomosti o tom nabytí. Než činnost Kamily L. nutno i při shora uvedeném zjištění posuzovati ještě s jiného hlediska. V odpor vzatý rozsudek stojí také na stanovisku, že i v tom případě, kdyby byla Kamila L. při prodeji znala nízké ceny firmy A, byla přes to oprávněna požadovati tenkrát běžné ceny tržní 15 až 20 K, ježto prý svou činností umožnila spotřebu předmětu pro obyvatelstvo tak nutného a mohla tudíž ve značném zisku spatřovati zaslouženou odměnu a premii za to, že uvedla modrotisk do prodeje v tuzemsku. Toto stanovisko neshodí soud zrušovací a pokládá je za právně mylné a zmatečné podle č. 9 a) § 281 tr. ř. i v tom případě, neznala-li Kamila L. při prodeji cen nákupních. Cís. nař. shora citované zakazuje požadování přemrštěných cen zcela všeobecně bez ohledu na to, je-li zboží domácí, či cizozemské. Zrušovací soud má za to, že při kalkulaci cen prodejních měla se Kamila L. jako velkoobchodnice za všech okolností, tedy i pak, když ve své neopatrnosti prodati chtěla dříve, než zvěděla ceny nákupní, informovati o cenách směrných, neboť se jednalo o zboží, na něž směrné ceny byly stanoveny. Jedině tyto mohly a směly pak tvořiti v daném případě s připočtením nákladů opatřovacích, zisku a režie podklad pro výpočtení ceny, za níž mohla zboží dále prodati. Ježto pak v důsledku svého mylného právního názoru soud nalézací se nezabýval zjišťováním opatřovacích nákladů, zisku a režie, nemůže zrušovací soud ve věci samé ihned rozhodnouti a nezbyvalo, než rozsudek zrušiti a věc vrátiti k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 57.

Poučení porotce povinen jest předseda o zákonných předpisech, jež došly výrazu v otázkách, porotcům skutečně daných, nikoli však i o předpisech, závažných pro otázky sice navržené, ale soudem nepřipuštěné.

(Rozh. ze dne 22. května 1919, Kr. I 112/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Kajetána P. do rozsudku porotního soudu v Písku, jímž obžalovaný Kajetán P. uznán byl vinným zločinem zabití dle § 140 tr. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční důvod § 344 č. 8 tr. ř. shledává stížnost v tom, že předseda porotcům neudělil poučení ve směru § 2 lit. g, e, tr. z., v kteréžto tvrzené neúplnosti shledává nesprávnost právního poučení. Dle druhé věty § 325 tr. ř. má předseda porotcům vyložití známky trestného činu v zákoně uvedené a význam zákonných výrazů v otázkách se vyskytujících, jakož i upozorniti je na jejich povinnosti vůbec a na předpisy o jejich poradě a hlasování zvláště. Ustanovením tím vymezen jest rozsah právního poučení, jež předseda porotcům uděliti jest povinen, na ona místa zákona, jež v otázkách formulovaných výrazu docházejí. Na jiná místa zákonná dotýčnou povinnost předsedovu rozšířiti nelze. V daném případě nevyhověl soud návrhu obhajcovu, by porotcům dány byly dodatkové otázky ve smyslu § 2 g, e, tr. z., čímž vůbec předseda zbaven byl povinnosti, by porotcům také ohledně těchto zákonných ustanovení právní poučení udělil. Ostatně zmatek § 344, odst. 8 tr. ř. dle výslovného znění tohoto předpisu jest zde jen tehdy, když dal předseda porotcům poučení právní nepravé, nikoliv ale když totéž zůstalo neúplným, leč by snad dle okolností neúplnost zakládala již sama o sobě nesprávnost, jako na příklad tehdy, když by předseda opomenul porotcům vyložití některou ze zákonných náležitostí trestního činu, v otázce zahrnutého. Takového případu zde ale není a proto nelze tu mluvit o nesprávnosti právního poučení.

Čís. 58.

Trestnost předražování, spáchaného v cizozemsku.

(Rozh. ze dne 30. května 1919, Kr II 37/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 23. prosince 1918, jímž obžalovaný uznán byl vinným přečinem dle § 21, č. 2 cís. nař. ze dne 21. srpna 1916 ř. z. č. 261 — uváživ mimo jiné toto:

Ve směru § 281 č. 9a tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že obchod s firmou uzavřen byl ve Vídni, tedy na místě, které, jak vytvořily se poměry v době vynesení rozsudku, nebylo již v oblasti našeho státu, takže čin nebyl spáchán v tuzemsku a nepodléhá prý proto zde trestu. Námitka tato jest bezdůvodna. Nehledíc k tomu, že zákonem ze dne 28. října 1918 o zřízení samostatného státu československého č. 11 sb. zák. a nař. bylo stanoveno, že veškeré dosavadní zemské a říšské zákony zůstávají prozatím v platnosti a že tím zachována je právní kontinuita, která by již o sobě stačila udržeti v platnosti jak materiální trestnost činu obžalovaného, založenou již dávno před státní rozlukou, tak i procesní příslušnost soudu nalézacího, kdyžtž rozsudek soudu trestního má význam de-